

Народилася в працюючій селянській родині 1 червня 1946 року в селі Головниця Корецького району що на Рівненщині.

Була п'ятою дитиною в сім'ї. У її родині надзвичайно шанували книгу і віру в Бога. Навчилася читати і писати Марійка в п'ятирічному віці. Маленькою складала пісеньки, співала їх і розважала сільську публіку. Навчалася в Головницькій та середній школі №2 міста Корця. Закінчила Рівненський педагогічний інститут, а після працювала вчителькою молодших класів.

У 1977 році перейшла на роботу дільничим інспектором у справах неповнолітніх Корецького РВВС.

З 1983 року очолила паспортно-візову службу Корецького РВВС. З 1999 року – в званні підполковника у відставці.

У 1991 році, коли виборювалась незалежність України, була депутатом Корецької районної Ради, піднімала руку за українську національну символіку, бо надзвичайно любить матір-Україну.

Марія Степанівна - знана поетеса не тільки в районі, але й далеко за його межами. Її поетичні доробки не залишають байдужими нікого. Енергія і життєвий неспокій не дозволяють їй бути осторонь подій, які відбуваються в Україні, області, районі.

У 2004 році видавництвом „Наш край” надрукована перша збірка поезії „Слово радості й болю”, у 2008 році вийшла нова збірка „З Україною в серці”. Її поезія наближає нас, читачів, до істини буття, до пережитого авторкою.

До тебе йду, народе мій,

*З любов'ю і добром.
й нічочо більш мені не треба,
Аби служить тобі,
Чим зможу, хоч пером.*

Моїй Кореччині

*Кореччино , казковий краю ,
Зелень лісів і неба синь ,
Частинка неньки –України ,
Земля смачних короваїв !*

*Тут починають височини
Йти до ніг старих Карпат .
І хвилі Корчика смиренні
До сивого Дніпра біжать .*

*Тебе топтали дикі орди ,
Фашистські полчища страшні .
І ляхи по тобі ходили ,
І москалі ...*

*Твоїх синів дбайливі руки ,
Тебе підносили з руїн .
Кореччино , коханий краю ,
Земле невтомних трударів !*

*Тут Храми сяють в сріблі-златі ,
Народ в них молиться стоїть .
І Божа Мати , Божа Мати
Нас береже й благословить !*